

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— *М*и не можеш мене кинути, — шепоче моя найкраща подруга у слухавку. Її голос схвильований і сповнений жаху. Я чую, як на задньому плані влаштовує одну зі своїх легендарних істерик Ліліанна Кокс, найгірша начальниця у світі.

— Уф. Є в усій цій ситуації й хороше. Мені більше ніколи не доведеться чути цього.

Не на таку відповідь сподівається Кессі.

— Меган Енн Джулліард. Бери квиток і лети назад до Нью-Йорка. Сама я не впораюся. Чула, що вона хоче змусити нас працювати допізна на Святвечір, а тих, кого не буде на її новорічній вечірці, візьмуть на замітку. А потім...

Її голос уривається, і телефон стихає. Напевне, Ліліанна спіймала її за розмовою. Особисті дзвінки в «Стітчі» заборонені, а оскільки нині це найпопулярніший модний журнал, усі змирилися з будь-якими правилами та найгіршою тамтешньою начальницею. Особисто я чотири роки намагалася потрапити

у штат... і ось лише шість місяців роботи – і я знову тут, де я є.
Залишаю все позаду.

Тому, ідучи в метро і спостерігаючи, як розпливається небо Чикаго, я не бачу веселих святкових вогнів, прикрашених дерев чи зимової країни чудес, як інші.

Я бачу, як мої надії та мрії змиває в каналізацію разом із вуличною сльотою.

Притуляюся чолом до вікна, холод пронизує шкіру, а від подиху затуманюється скло.

Я так важко працювала, щоб зрештою почути від Ліліанни лише крик. Приносила їй каву, виконувала доручення, не спала допізна, пишучи пустопорожні модні огляди, мала справу з темпераментними моделями... робила всю чорну роботу, щоб налагодити зв'язки та зрештою відкрити власний будинок моди.

Але одна мить – *усього лише частка секунди*, за яку серце мого тата перестало битися, – перевернула мій світ з ніг на голову. Я сумую за татом. І сумую за своїм життям у Нью-Йорку. Сумую за власними мріями. Навіть яскраво-червоне святкове горнятко кави в руці не покращує мені настрою.

Потяг, похитуючись, зупиняється, і я смикаю ручку своєї валізи. На жаль, водночас я перевертаю святкове червоне горнятко на себе, кришка злітає, і кава розтікається гігантською коричневою плямою по моему улюбленому зимовому білосніжному пальті.

Та ви, певно, жартуєте.

Проте мені ніколи журитися, інакше двері зачиняться, тому я вивалююся на вулицю, тягнучи за собою велику валізу.

Я стою на розі вулиць Паркової та Вествуд, оцінюю збитки та роблю глибокий вдих.

Пальту, певне, гаплик.

Життю, певне, гаплик.

Нічого не пропустила? Стаю на бордюрі і помічаю, що мій білий черевик на танкетці забризканий брудом.

Черевикам теж гаплик.

Прекрасно.

Я розправляю плечі й ступаю на тротуар. Холодний вітер розвіває моє волосся, а я дивлюся на вицвілу вивіску на будівлі переді мною – будівлі, в яку мій батько понад сорок років вкладав серце й душу.

ПАРКВ'Ю-ВЕСТ.

Я не була тут багато років. Із цим місцем пов'язано стільки сумних спогадів моєї родини – спогадів, яких я не люблю згадувати. Саме тому протягом останніх чотирьох років тато двічі на рік навідував мене у Нью-Йорку. Він не змушував мене приїздити сюди. *Аж так* він мене любив.

Зітхнувши, я просуваю валізу крізь важкі подвійні двері.

Вестибюль такий, яким я його пам'ятаю. Збляклий, як і все решта. Вицвілі бежеві меблі, вицвілі штучні квіти, навіть ялинка в кутку втратила свій первісний колір. Стеля у вестибюлі має куполоподібну форму та розкішний вигляд, але ця будівля хоч і пам'ятає славетні для Чикаго часи, проте більше нагадує вродливу жінку, яка з роками марніє.

Та це й не дивно, з огляду на тутешніх мешканців. Мене аж пересмикує. Проте, хоча це правда і більшість орендарів *дійсно* літні люди, грубо думати про них так.

Я ставлю валізу і чую, як потріскує вініловий програвач. Бінг Кросбі*.

– Вітаю! – гукає з кабінету управителя тоненький голосок. – Я зараз вийду. Тільки дістану... От халепа.

Лунає приголомшливо гучний гуркіт, і я кидаюся за стійку.

Літня пані з фіолетовим волоссям (яскраво-фіолетовим, а не старечим фіолетовим) розтягнулася на зім'ятих коробках і потирає стегно.

– Буде синець, – бурмоче вона. Потім жінка кидає на мене затуманений, але суворий погляд: – Не треба було сюди заходити. Це проти правил.

* Гаррі Ліліс «Бінг» Кросбі – один із найпопулярніших американських співаків і акторів кіно ХХ століття, відомий своїм бас-баритоном. Його стиль виконання надихнув багатьох співаків, зокрема Френка Сінатру, Елвісу Преслі та Джона Леннона. (Тут і далі – примітки перекладачки.)

Я простягаю руку і допомагаю їй підвестися.

– Пусте. Я не скажу вашому начальнику.

– У вас і не вийде. Він помер минулого місяця. Боюся, тут тільки я. Чим можу допомогти?

Її червоні окуляри перекошилися, і я ледь стримую себе, щоб не потягнутися й не поправити їх.

– Певні, що з вами все гаразд? – запитую я, досі тримаючи її за лікоть.

– Зі мною все добре, – вона задирає підборіддя. – Я допомагаю тут лише до прибуття нової власниці. Вона мала приїхати минулого тижня, але, певно, має важливіші справи.

Жінка розглядає мене.

– Прийшли когось навідати? Ви маєте бути у списку, інакше я вас не пропущу.

Її фіолетові кучері застигли від лаку.

Я роблю паузу, бо мене щойно образила людина в червоно-фіолетових штанях.

– Я Меган Джулліард. Нова власниця, – я простягаю руку. – А ви, мабуть...

– Сільві Рейнгарт, – різко випалює вона, навіть не намагаючись пом'якшити те, що мить тому обмовляла мене. – Я підтримувала це місце на плаву, поки ти неквапно добиралася сюди.

Вона дивиться на мене зверхньо, хоча зросту має щонайбільше метр п'ятдесят. На її футболці написано: «Я НЕ НИЗЬКА, Я ПРОСТО ВИСОКА ЕЛЬФІЙКА».

– То чого так довго? Ти була нам потрібна.

Я починаю затинатися.

– Мала владнати справи. Я ж не могла все кинути й переїхати. Треба було знайти позильця, щоб укласти договір суборенди, потім мала написати заяву на роботі, а ще... Боже. І чому я виправдовуюся? Адже тепер я тут.

– Але не за власним бажанням, – упевнено каже Сільві, схрещуючи маленькі ручки на грудях.

– Хіба це важливо?

– Тільки не для мене, – відрізує вона. – Тепер усе це твоє. Справа життя твого батька. – Вона нишпорить у кишені й простягає мені ключ. – Це від середньої шухляди столу. Усі паролі записані на листку.

Вона прямує до виходу.

– Сільві? – гукаю я.

Вона зупиняється, але не обертається.

– Ні. Я не можу тебе навчати. Ти мала приїхати минулого тижня. У мене на носі різдвяні закупи.

– У вас туалетний папір на черевіку, – бурмочу я їй.

Жінка дивиться вниз – на довгу паперову смужку, що тягнеться за нею. Відкашлюється та відкидає її, а тоді роздратовано йде геть, так і лишивши папір на підлозі.

Я роблю глибокий вдих і оглядаю кабінет.

У всьому впізнається почерк батька.

Годинник над дверима відстає на десять хвилин. Біля столу стоїть старе офісне крісло з коричневої шкіри, яка вже геть по-репалася. З відкритої шухляди випирають набиті й непорядковані теки, а на полицях над моєю головою вишикувалися переповнені коробки. Якщо я заплющу очі, то майже побачу, як тато зсунулився за столом, безладно балансуючи між стосами паперів і своєю традиційною чашкою чорної кави.

– Я сумую за тобою, тату, – шепочу я, і мої плечі скрушно опускаються.

Я сідаю за стіл, і старе крісло поскрипує під моєю вагою, що образливо, адже взагалі я й досі купую речі в дитячому відділі. Кладу руку на старий вініловий програвач, а коли Бінг перестає співати, опускаю голову на стіл.

Так і сиджу кілька хвилин, поки хтось не відкашлюється у дверях.

Я підводжу голову й бачу, як на мене дивиться добре вбранний літній джентльмен. Він терпляче чекає, і бог його зна, скільки він уже там простояв. На ньому навіть є краватка-метелик... а це що, кишеньковий годинник?

– Чим можу допомогти? – питаю я, підводячись.

– Ви, мабуть, Мег, – тепло каже він, простягаючи руку.
– Так і є.
– Я Том Резерфорд зі 104-ї. Ваш тато постійно говорив про вас, юна леді. Мені здається, ніби я вже все про вас знаю.
Я усміхаюся.
– Сподіваюся, він не надто вам набридав.
Чоловік похитує головою.
– Авжеж, ні. Він розважав мене історіями про ваші ескапади у Нью-Йорку. Ви так і не знайшли свій зимовий черевик, який загубили в метро?
Перш ніж похитати головою, я подумки оплакую той черевик із монограмою. Це була минулорічна різдвяна колекція, і я ніколи не зможу знайти заміни.
– На жаль, ні. Але це послужило мені гарним уроком.
Він вичікує.
– Ніколи не пийте з дівчатами чотири «космополітени» після роботи, – докидаю я.
Том усміхається.
– Це мудра думка, міс Джулліард.
– Прошу, просто Мег, – поправляю я.
– Дякую, Мег, – відповідає він. – Я не хочу набридати вам у ваш перший день тут, але в мене проблема. Гарячої води так і немає. Минулого тижня Сільві сказала, що дзвонила в ремонтну службу, але, я певен, ви й так дізнаєтеся, що Сільві буває забудькуватою, і не думаю, що вона взагалі кудись телефонувала. Ви не проти перевірити?
– Авжеж! – я тягнуся за блокнотом. – Ви зі 104-ї?
Чоловік киває.
– Це в задній частині двору.
– Клас «люкс», – зауважую я, записуючи його ім'я та номер квартири.
Том усміхається.
– Я два роки висів у списку очікування, – відповідає він. – Місіс Бертрам довго трималася. Нехай спочиває з миром.
Він хреститься.

– Нехай спочиває з миром, – повторюю я, хоч і не знала її. – Як довго Сільві довелося підняти мене, містере Резерфорд?
– Прошу, просто Том, – каже він.
Я киваю.
– Вона сказала, що піднімала вас? Сільві завжди намагалася допомагати вашому батькові, просив він про це чи ні. Суто між нами, від її «допомоги» зазвичай більше клопоту, але вона це з добрих намірів.
– Отже, вона допомагала моему татові, коли він був ще живий?
– Так. Якщо вам потрібно дізнатися щось про когось – це до Сільві. Вона завжди в курсі всього.
– Ну, зараз вона не найбільша моя прихильниця, – зізнаюся йому.
Він лагідно усміхається.
– Сільві гавкає, та не кусає. У неї немає сім'ї, і ваш тато був єдиним, кого вона мала. Вона дуже його захищала.
– Але ж це був мій батько, – повільно відповідаю я. – Немає потреби захищати його від мене.
– Хай там як, Сільві особлива, – Том знизує плечима. – От побачите.
– Що ж, дякую, – кажу йому. – Візьму до уваги. І якнайшвидше викличу до вас сантехніка.
– Дякую, Мег, – він підморгує мені, але привітно, не моторшно. – Приємно нарешті познайомитися з вами.
– Навзаєм.
Том виходить у двері. За ним лишається хмаринка аромату «Олд Спайс», і є в цьому щось втішне. Цей запах також нагадує мені батька.
На очі навертаються сльози, хоча я не планувала розчулюватися з самого ранку. І це я ще навіть не була в його... ем, своїй... квартирі.
– А, і Мег? – лунає голос Тома з фое.
Я висуваю голову.